BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXXII. ročník číslo 10/říjen 2026

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. večeře Páně)
	14.00	bohoslužby *„Společenství Kristovo“*
Pondělí	18.00	Průsečík (setkávání všech zvídavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

Další informace na předposlední straně časopisu

~

Obsah

Editorial ····· **3**
Staršovstvo ····· **3**
Zápis z 874. schůze 5. 10. 2026
Do kostela na kole ····· **5**
Podzimní výprava ····· **8**
Medvídek Pú – 26. až 28. září
Výprava odrostu ····· **8**
Zlatá stezka ····· **11**
(výprava staršího dorostu)
Fara open ····· **13**
Ohlédnutí ····· **14**
(za letními akcemi)
Uznání Arnošta Balcara ····· **15**
Branka ····· **18**
nejen pro strýčka Příhodu
Rabi Nachman a Bible ····· **20**
Jubileum ····· **22**
obecně prospěšné společnosti Jeden svět
Jubileum ····· **24**
+ nezapomenutelná Věra Čáslavská
Slavnost světla ····· **26**
(pozvánka Taizé na 7. 11.)
Kontaktní informace, tiráž ····· **27**

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u říjnového čísla našeho sborového časopisu. Minulý měsíc jsme se ohlíželi za všemi proběhlými letními akcemi a jak si můžete na následujících stránkách všimnout, v aktivním sborovém životě pokračujeme dál! Během září proběhly hned tři výpravy pro různé věkové skupiny dětí, zdárně proběhla (i přes nepříznivé počasí) akce Do kostela na kole, a to i s následnou společnou vyjížďkou, slavnostně jsme otevřeli nově zrekonstruovanou faru a akce pokračovaly i v říjnu. Společně jsme si zavzpomínali při Ohlédnutí za letními akcemi a v době vydání tohoto čísla probíhá zase další dorostová výprava!

14. 10. se v kostele také uskutečnil Večer chval a modliteb, pravidelná akce, které jsem semohla účastnit jako hudebník vlastně náhodou – přípravný tým v čele s Miriam Žilkovou zrovna v kostele zkoušel písně, když jsem mířila do apsidy na potáborovou poradu Pecky. A tak jsme se hned domluvili, že když tentokrát chybí housle, mohla bych se zapojit se saxofonem a zpěvem. Následovaly další dvě zkoušky a středeční Večer chval, za mě krásné ztišení uprostřed pracovního týdne. Hráli jsme celkem jedenáct klasických i méně známých chválících písní, které byly prokládané připravenými modlitbami, čtením z Bible, prostorem pro vlastní chvíli v tichu i společnou hlasitou modlitbou. Pokud jste tentokrát nedorazili, příští Večer chval a modliteb moc doporučuji, proběhne znovu přibližně za půl roku.

A než vám dám prostor začíst se do článků na následujících stránkách, chtěla bych ještě za celou redakci popřát k narozeninám naší Jarce Pecharové, která se na Bráně podílí už mnoho let a letos slaví životní jubileum. Jarko, děkujeme za veškerou práci na sborovém časopise a přejeme mnoho Božího požehnání a radosti do dalších dní!

Krásné čtení přeje *Eva Friedrichová.*

STARŠOVSTVO

Zápis z 874. schůze 5. října 2026

Staršovstvo se ke své 874. schůzi sešlo dne 5. 10. 2026

- **Přítomni:** Tomáš Bedrník, Lukáš Drápal, Tadeáš Friedrich, Alena Heřmanová, Lída Holá, Lubor Kolář, Michaela Mazná (online), David Nečil, Tomáš Plhák, David Slabý, Jana Stralczynská, Jan Zvánovec
- **Omluveni:** I. Jungwirthová

Duchovní úvod
měla Lída Holá, která mluvila o chasidismu a jeho prožívání víry prostřednictvím modliteb, tance a radosti.

Dorost a odrost
Na začátek schůze jsme přivítali vedoucí dorostů. Vyslechli jsme zprávu o chodu mladšího i staršího dorostu a odrostu. Skupiny fungují díky zapojení mnoha lidí, daří se integrovat i děti z jiných společenství a chystá se mnoho výprav. Mluvili jsme také o personálním zajištění a o zpětné vazbě. Děkujeme celému početnému týmu vedoucích za jejich náročnou a obětavou práci.

Velikonoce
Delší část schůze jsme věnovali diskuzi, jak příští rok zřetelněji slavit Velikonoce ve sboru a jak to nejlépe skloubit s tradičními výpravami dorostu, ve hře je více variant.

Barrandovský byt
Máme hotový inzerát, byt je zatím nabízen na serveru bezrealitky.cz a řešíme možné zapojení RK.

Fara
Je v obyvatelném stavu, jak jsme měli možnost se přesvědčit na vydařeném sborovém odpoledni 4.10. Z technických věcí zbývá zapojit plyn, zatím se netopí. Práce v ulici je hotová, takže je možné dokončit některé nedodělky. Jedná se o oplechování verandy, výměnu vjezdových vrat a navezení zeminy.

Vánoce
Dotkli jsme se tématu příprav na Vánoce, zejména vánoční hry a začali jsme se zabývat také tvorbou vánočního dopisu.

Různé
Z dalších věcí jsme diskutovali o termínu Obchůdku Jednoho světa, o tom, jak naložit s grafickými listy po br. faráři Rejchrtovi, a o pořádku ve všech prostorách kostela, zejména v malém sálku. Rozdělili jsme několik menších technických úkolů.

zapsal *Tadeáš Friedrich*

DO KOSTELA NA KOLE 2026

Je září. A to kromě začátku školy, padajících kaštanů a stále studenějších rán znamená, že se pojede Do kostela na kole. Tuto akci, která se letos koná už po devatenácté, pořádá Česká křesťanská enviromentální síť. Proč? Aby propagovala cyklistickou dopravu, která je šetrná k životnímu prostředí. Aby připomněla odpovědnost, která nám křesťanům byla svěřena za boží stvoření.

Jak jsme slavili my?

Zkrátka jsme přijeli do kostela na kole. A taky na koloběžkách a kolečkových bruslích. Nebo pěšky. Nebo městskou hromadnou dopravou. V kázání jsme přemýšleli o tom, jestli Ježíš třídil odpad a jestli se křesťanská naděje vztahuje i na životní prostředí.

A pak jsme vyrazili na cyklovýlet. Nebudeme si nic nalhávat, počasí nebylo úplně nejpříznivější. Říká se, že Inuité mají až 15 výrazů pro sníh, ze kterých pomocí různých přípon dokážou specifikovat až na 100 různých slov. My jsme zažili podobně bohatou škálu deště od drobného mrholení, přes lehké spršky, občasné přeháňky, hustý déšť až po liják, průtrž mračen a náběh na potopu světa. Ani počasí nám ovšem nevzalo dobrou náladu. Shrnuli jsme to tak, že nás občasné přepršky učí, že ochrana životního prostředí zkrátka něco stojí. O to víc jsme si vážili sluníčka, které na nás občas laskavě vykouklo z mraků.

Mířili jsme k Závisti. Totiž k bývalému keltskému oppidu, na kopci nad Zbraslaví. Protože jsme vody neměli ještě dost, svěřili jsme se bárce jménem Ledňáček, která nás převezla přes řeku do Lahoviček. Vystoupali jsme na nejnepravděpodobnější rozhlednu na Lahovickém mostě, odkud je dobře vidět soutok Berounky a Vltavy.

Podjeli jsme Pražský okruh a překonali Vltavu po dobrodružné cyklistické lávce zavěšené přímo pod dálnicí. Je dobře, že někdo na podobné dílo pamatoval. Cyklostezka nás pak podél řeky dovedla až ke kopci Hradiště. Sice tou dobou nepršelo a řeku jsme nechali hluboko pod sebou, ale vody jsme si užili i tak dost. Terén byl sice značen jako cyklostezka, ovšem ve skutečnosti byl vhodnější spíše pro zdatné kamzíky. Neobalamutila nás ani cedule s vyznačeným stoupáním, protože my víme, že jsme se místy pohybovali v náklonu 80º.

Vydatné deště nás však odměnily pohledem na několik mloků skvrnitých, kteří milují vlhké počasí, a ti se nám ukázali v celé své kráse.

Na konci příkrého stoupání nás čekala odměna v podobě zhruba dvou stovek schodů na krásnou dřevěnou rozhlednu.

Navzdory počasí byla krásně vidět jižní část Prahy a přilehlého okolí.

Po krátké obědové pauze jsme se vydali k domovu přes Dolní Břežany a Modřany a díky největšímu lijáku, který se v závěru strhnul, jsme všichni přijeli domů úplně promočení, ale s heslem, že zážitek nemusí být vždy pozitivní, hlavně, že je silný.

Takže pojeďte s námi příště do kostela na kole, nejen v září.

David Nečil

PODZIMNÍ VÝPRAVA

Medvídek Pú – 26. až 28. září 2026

Na konci září se mladší dorost vydal na výpravu za Medvídkem Pú. Už při sobotním odjezdu z hlavního nádraží nás doprovázelo sluníčko a sledovalo nás i po celou dobu našeho pobytu v Bratronicích.

Po příjezdu se děti setkaly s Kryštůfkem Robinem, který si s nimi zahrál pár seznamovacích her. Na výpravu totiž přijelo mnoho nových dětí, které zřejmě nadchl Malý tábor, a tak uprosily své rodiče, aby se s kamarády mohly opět potkat hned na první letošní výpravě.

Následně děti společně s medvídkem Pú a s Prasátkem stopovaly kolčavici. Tipnete si, co za tvora se skrývá pod tímto názvem? (Odpověď najdete v předposledním odstavci. ☺)

Druhý den výpravy se děti potkaly opět s medvídkem Pú a Prasátkem a společně skládaly písničku pro Ijáčka. Spojenými silami se jim také podařilo postavit Ijáčkovi hned tři lesní domky, které mu následně předvedly. Všechny byly moc krásné, a proto si mezi nimi Ijáček nemohl vybrat.

Po celou dobu výpravy se o děti i vedoucí starala Áďa Bedrníková, za což jí patří obrovský dík. Některé vedoucí během výpravy skolila nemoc, a proto museli odjet o něco dříve. To však nic nemění na tom, že do výpravy všichni vedoucí investovali mnoho svých sil a energie a chtěla bych jim za to moc poděkovat (děkuju Zdíšo a Bárte).

V rámci duchovních programů jsme se tentokrát zabývali radostí, jmény a dárky. Řešili jsme například, jak můžeme lidem kolem sebe dělat radost, co všechno může být dárkem a jak je získat, nebo co znamenají naše jména. Děti se pěkně zapojovaly do her a povídání a svižně jako lasičky sháněly v lese materiál na domečky.

Tato samostatná výprava malého dorostu byla díky 14 dětem (včetně Bedrníčat) v počtu účastníků rozhodně rekordní. Děkujeme také Pánu Bohu, že nás provázel a že se nikomu nic nestalo.

Alena Vondroušová

VÝPRAVA ODROSTU

Na konci září jsme se vydali s odrostem na víkendovku k řece Blanici do dřevěného srubu… takové zavzpomínání na tábor Pecka, byť u té druhé řeky Blanice. Celkem se účastnilo devět odrostáků, vedoucí byli tři (Míša, Kuba, Metoděj), pak dva a pak jen jeden.

Tábořiště bylo opravdu prosté, takže jsme využili kuchyňské výbavy a stanů YMCA Braník. Vařila nám trojice odrostáků, kteří si naplánovali nejen jídlo, ale i nákupní seznam. Měli jsme tak šanci ochutnat samou exotickou kuchyni: Pad Thai, Chilli concarne (bez chilli) a tortilly (po česku i s pár nalezenými houbami). Děti si tak mohly na vlastní kůži zažít, co to znamená vařit na kamnech a ne na moderním vařiči. První večeře tak byla až v půl desáté.

Občerstvovali jsme se však i duchovně: kocháním z přírody, diskutováním nad morálně šedým příběhem a co už nazveme hříchem, jak si s ním v životě poradit. V sobotu jsme na neděli připravovali vlastní bohoslužby. Děti se ujaly přípravy prostor, písní, čtení, přímluvných modliteb, moderování, ale i sepsání vlastního kázání na téma vděčnost.

Zbylý volný čas jsme věnovali hraní sportovních či slovních her, procházkám do přírody a výletu do blízké Vlašimi. Využili jsme také většího množství lidí a udělali inventuru ymcových stanů, abychom zjistili, které jsou jak ponič ené a které protékají.

Z neděle na pondělí jsme přenocovali už v Praze v Evenu, abychom hned ráno mohli vyjet s dalšími tisíci lidmi sjet tři pražské jezy. Zde patří velký dík Marii Jelínkové a Jeronýmovi Zvánovcovi, kteří pomohli s technickým provedením akce a zajištěním patřičné vodácké bezpečnosti.

Míša Mazná

ZLATÁ STEZKA

Koncem září jsme se s dětmi ze staršího dorostu vypravili na Zlatou stezku. Tedy ne úplně na Zlatou stezku, jeli jsme do obce Blíževedly, ale výprava nesla název Zlatá stezka a my jsme se s dětmi pomyslně přenesli do středověku na nebezpečnou výpravu za získáním soli. Sledovali jsme příběh mladého muže Rohslava, který se připojil k výpravě soumarů na výpravě za solí. Musel si zvyknout na jiný způsob života, naučit se smlouvat, na cestě potkal svou první lásku a vlastně i novou rodinu.

Po vzoru našich předků jsme spali pod širým nebem nebo pod převisem, pili vodu ze studánek (tedy když v nich byla voda). Během biblajd jsme se bavili, co to znamená, že je Ježíš cesta, pravda i život, a pak jsme se společně s příběhem o Abrahamovi a Sodomě a Gomoře učili smlouvat. Celou výpravu jsme se oslovovali staročeskými jmény, což bylo zdrojem pobavení i podráždění, ale přeci jen trochu více toho pobavení.

Děkuji všem vedoucím i dětem za krásně strávený společný čas a především děkujeme Bohu za to, že jsme v noci nezmrzli.

Hana Bedrníková

FARA OPEN

Čtvrtého října L. P. 2026 navázal náš sbor na tradici Pražanů, kteří koncem 19. století konali nedělní výlety do nedaleké vsi na jih od Braníka, zvané Hodkovičky, do řady malebných hostinců a výletních hotýlků.

My jsme konkrétně vyrazili do lokality zvané Nad Lesem, č. p. 42. Někdo přijel vlastním povozem, jiní využili autokarového spojení č. 106 a ti nejodvážnější se vydali do strmých hodkovičských svahů pěšky.

Co nás v této utěšené lokalitě, uprostřed hlubokých lesů, čekalo? Spousta lahůdek, které připravily ruce zručných kuchařů a kuchařek. Z rozmanitých dobrot bych rád připomněl jihočeský bramborákový hubník, francouzský quiche, italskou foccaciu, vídeňský schnitzel nebo třeba salát z čočky, která se podle známé lidové písně seje na dolině, takže nejspíš byla z maďarské nížiny. Pestrou nabídku zdobili pizza šneci, saláty a pomazánky všeho druhu. Zruční mistři grilu zahrnovali účastníky masovými pochoutkami. Chutě vám mohly dělat buchty zdobené čokoládou, dýňový cheesecake, švestkový koláč a jako zlatý hřeb – tiramisu.

Na co jsme ovšem byli zvědaví nejvíce? No přece na novou faru, která svou žlutou barvou září mezi hodkovičskými domy jako pověstný Koh-i-noor (diamant britské královny). Měli jsme možnost projít objekt doslova od sklepa po půdu. Rozsáhlé podzemní prostory ukrývaly bohaté zásoby čistého medu či naopak špinavého prádla v prádelně. Účastníci sborových táborů mohli se slzou v oku zavzpomínat na léto ve skladišti táborových rekvizit, jiní tajili dech při návštěvě novodobé mučírny se třemi rotopedy.

Pokračovat jste mohli do prvního patra, které odhalilo krásy původních

parket v obývacím pokoji, nebo srdce celého bytu – kuchyni. Pro zasvěcené připomenu jen jediné slovo – tornádo.

Přes druhé patro, které osídlili mladší členové farní tlupy, jste mohli překonat poslední výškový bod a kochat se výhledy ze střešních oken pokojů pro hosty, které se pro nedělní odpoledne staly útočištěm menších skupin mladší mládeže.

Dole na zahradě zatím tekla proudem káva, minerálka, pivo (většinou nealkoholické) a občas sklenička dobrého vína nebo vošťovice.

Lidé přicházeli, odcházeli, jedli, pili, povídali si, prohlíželi si faru, zahradu, radovali se. Mnozí žasli, jak úžasný kus práce se za poměrně krátkou dobu podařilo udělat. Nejvíc se divili ti, kteří znali jenom stav PŘED a PO.

Nakonec jsme při zahradních bohoslužbách vyjádřili díky, že sbor má své druhé místo, kde se může setkávat, nacházet přijetí.

A tak i já děkuju všem, kteří se podíleli na zdařilém odpoledni. A samozřejmě děkuji všem, kteří se podíleli na rozsáhlém díle rekonstrukce nové fary, kde se naší rodině dobře bydlí, a těším se, že se zde budeme setkávat.

David Nečil

OHLÉDNUTÍ

V neděli 11. října se v našem kostele konalo tradiční ohlédnutí za akcemi, které proběhly v minulém roce: výpravami, výlety a aktivitami dorostu, odrostu i mládeže, tábory stanovými i putovními, sborovou dovolenou… Moc děkujeme všem, kdo se podíleli na jejich zdaru, a našemu Pánu za ochranu a požehnání.

Sluší se ocenit také všechny, kteří Ohlédnutí připravili a zasloužili se tak o to, že jsme mohli v neděli odcházet povzbuzeni milými vzpomínkami a přátelskou atmosférou, s výborným obědem v žaludku a v srdci s radostí, že náš sbor žije a prospívá.

Přikládám omalovánky, které připravila Františka Nečilová na motivy letošních táborů. ♥ *(Omalovánky najdete na následující stránce, pozn. red.)*

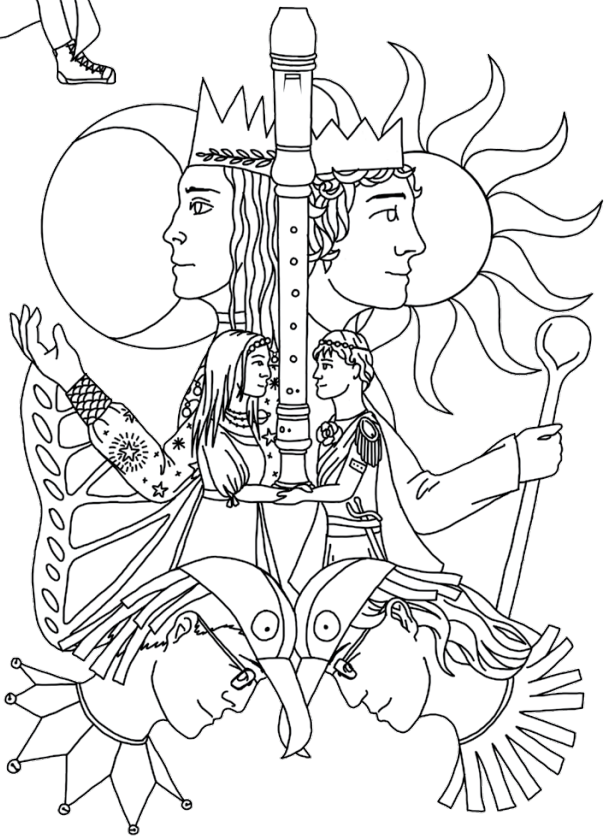
Alžběta Slabá

UZNÁNÍ ARNOŠTA BALCARA

V sobotu 10. října se v našem kostele konalo rozloučení s Arnoštem Balcarem. Měl jsem dva důvody, proč dorazit: za prvé jsem měl naději, že uvidím jeho bratra Karla, kterého mám velice rád. To se nestalo. Druhý důvod se týkal Arnošta přímo. Jako gymnasiální student jsem s ním prožil týden u nás na chalupě. Ten týden mi z hlavy nevymizel. Nebylo to nic duchovního, ba ani nic vzorového, a přesto to bylo pro mě důležité.

Léto někdy na počátku sedmdesátých let: Arnošta a jeho první manželku k nám na chalupu pozval můj bratr Dan. Manželé Balcarovi už měli děťátko – malinkou Ester. Já jsem byl ještě takové ucho, které k hrátkám dospělejších přizváváno nebývalo. Jenomže Dan a Arnošt chtěli hrát mariáš, a tak jsem se hodil. Aby to bylo napínavější, tak ten, kdo daný den prohrál, nazítří připravil ráno smažená vajíčka a donesl je vítězovi na lože. A večer jsem se přiučoval zacházení s tágem. V naší sudetské vesničce bylo vše veřejné téměř úplně zničeno. Zůstala hospoda ve špatně udržované budově, která ve svých útrobách skrývala úžasný starý kulečník. Dan a Arnošt šťouchy zalévali leteckou – tedy kofolou s rumem, k čemuž se i já snažil přidat. Prostě zábava.

Arnošt v šestnácti letech přišel o jedno oko – nebyl jsem si toho při styku s ním vůbec vědom. Upozornil mě na to sám, když vysvětloval, že při badmintonu občas mine míček právě proto, že mu chybí prostorové vidění.

Později jsem Arnošta moc nepotkával – myslím, že jednou jsem od něj měl půjčenou kánoi. Těsně po revoluci jsem mu dal nějaké materiály týkající se rozdělení rolí v náročných softwarových projektech. Arnošt se tehdy pustil do podnikání a nedopadalo to dobře. Byla to doba, která nabízela mnohé příležitosti. Na očích jsou dnes ti, kteří uspěli, poražených však bylo spoustu. Z bezčasí osmdesátých let, kdy otcové měli čas, kdy rodiny leccos společně podnikaly, jsme náhle vstoupili do světa, ve kterém nebylo nic zadarmo a kde se za chyby platilo.

Pochopil jsem to tak, že navzdory těžkostem, a snad i selháním, si Arnošt dokázal udržet dobrý vztah s dětmi – možná jen s některými, to nevím. Myslím, že dokázal jednat partnersky. Když člověk dospívá, tak potřeba být uznán, přijat, je strašně silná. Silná tak, že i milované opečované dítě vstoupí na šikmou plochu jen proto, aby ho parta uznala – přijala. Mladší sourozenci po takovém uznání baží často daleko silněji než ti prvorození.

Arnošt patří v mém životě k těm, kteří mi tohle přirozené bažení dokázali pomoci zasytit. Ten týden není pro můj život nějak nadmíru významný. Ale byl významný natolik, abych na něj a na Arnošta nezapomněl. Proč, to jsem vlastně pořádně pochopil až po letech. A tak myslím dnes i na to, komu jsem dokázal podobně posloužit, a kdy jsem naopak selhal a uznání, přijetí, neprojevil tak, jak jsem měl.

Jasně, zralý křesťan by měl mít dost na Boží milosti. To nepovažuji za frázi. Vědomí, že jsem přijat Hospodinem, a tudíž se nemusím pídit po lidském uznání, to je něco, k čemu je žádoucí směřovat. Ale současně platí, že jsme v křehkém těle. I apoštola Pavla nedostatek uznání bolel – byť to považoval za projev lidské slabosti. Je to na nás, zda máme v sobě dost velkorysosti, dost empatie, dost lásky, abychom dali druhému pocítit, že ho přijímáme, že ho uznáváme jako člověka, který je pro nás partner – ba, řečeno poněkud vypjatě, že toho druhého vidíme v jeho slávě, jež je odleskem slávy Hospodinovy.

Řečeno civilněji, někdy je třeba v sobě něco překousnout, abych toho druhého uznal jako partnera, abych ho přijal jako někoho, kdo stojí za to, abych s ním trávil čas. Pochopit, že tím neztrácím, ale získávám. A někdy je těžké to přijmout. Tak či tak, Arnošte, díky.

Aleš Drápal

BRANKA

nejen pro strýčka Příhodu

Milí čtenáři,

v září se v nedělní škole probíraly příběhy o králi Davidovi. (Tedy vlastně spíše o Davidovi, který jednou bude králem.) A asi nejznámějším z nich je ten o jeho zápase s obrem Goliášem. I leckdo, kdo v kostele nikdy nebyl a Bibli ani neotevřel, zná aspoň tu píseň Voskovce a Wericha, že? Jenže já znala dřív biblický příběh než zmíněnou písničku, a tak jsem k ní měla, co pamatuju, určité výhrady. Odmyslím si teď pro mě coby dítě značně matoucí onikání („kam se valej, vždyť jsou malej"), a přejdu ke klíčovému: „Když začínáš, no tak tumáš, tys byl velkej, já měl kuráž." Což o to, kuráž David rozhodně měl, ale nic takového přece neříkal! Taková nepřesnost mě, pilného žáka nedělní školy, rozčilovala. (A doteď trochu rozčiluje.)

Chápu, že Čechům je téma boje malého utlačovaného proti velkému utlačovateli blízké. Rádi vidí, že obr mydlící do pidimužíka prohraje, když má ten malý odvahu se mu vzepřít. Jenže Goliášovi se ve skutečnosti nepostavil nikdo maličký. Jak to řekl David? „Já jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů."

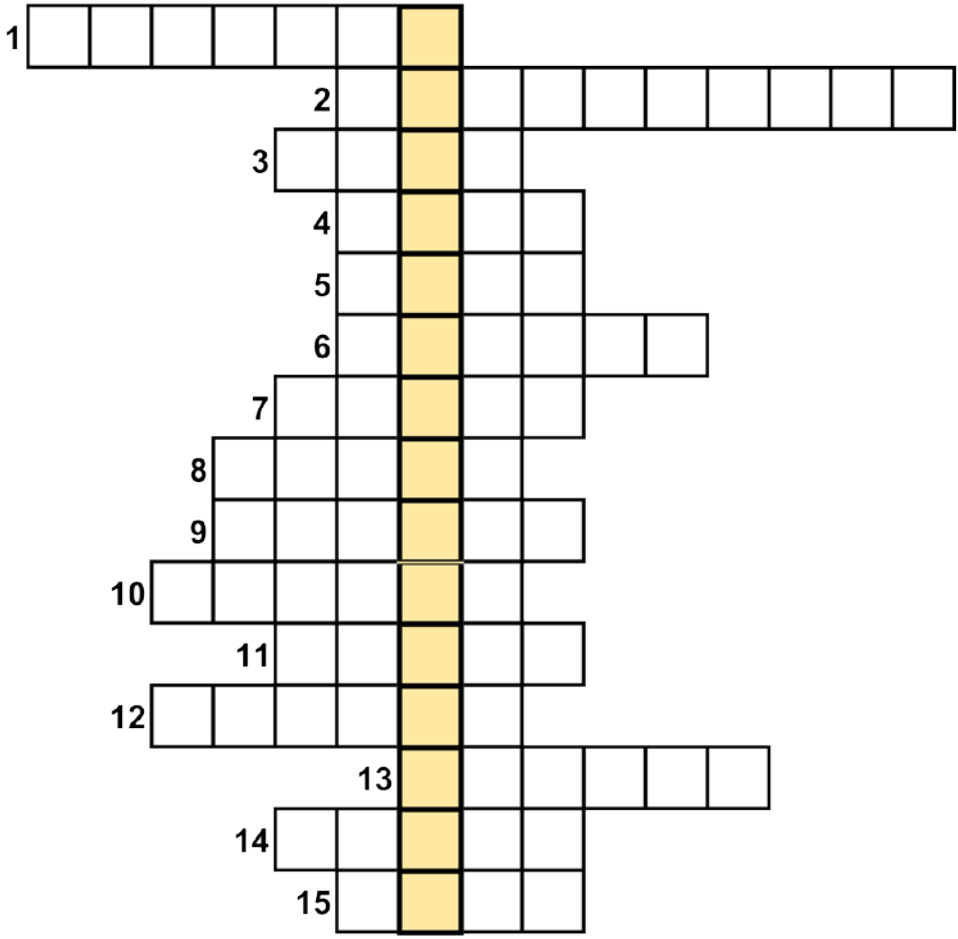
Co ale podle mě také stojí za zmínku je, že se David Goliášovi postavil se svým vlastním vybavením. Odmítl brnění a meč, protože to s nimi neuměl, a vzal si svůj prak a hůl. Jak to, že nebyl strachem bez sebe, tak jako ostatní? Vzpomněl si na lvy a medvědy, kterých se naučil nebát. Využíval svoje zkušenosti a znalosti, i když mu bylo jasné, že bez Boží pomoci nemá šanci. A věřil, že je Bůh s ním.

I my někdy stojíme proti nepřátelům větším, než jsou naše síly. Problémy doma, ve škole nebo v práci se nad námi hrozivě tyčí a děsivě se na nás šklebí. Ale znáte ty scény z pohádek, kdy se obří nepřítel najednou zdá mnohem menší, když se za zády toho maličkého, který mu čelí, objeví veliký kamarád? Pán Bůh stojí za námi. A my možná máme v kapse nějaký ten oblázek, který může pomoci víc, než by člověk čekal. Jak říká apoštol Pavel: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všecky jej vydal; jak by nám spolu s ním _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ (tajenka)?"

Legenda:

1) Saulův syn, Davidův blízký přítel
2) Národ, proti kterému Saul a David bojovali
3) Jákobův syn, z jehož pokolení pocházel David
4) První izraelský král
5) Zbraň, kterou použil David proti Goliášovi
6) Filištejský obří bojovník

7) Jišajův nejmladší syn
8) Jišajův nejstarší syn
9) Davidovo rodné město
10) Barva Davidových vlasů
11) Davidův otec
12) Prorok, který Davida pomazal za krále
13) Hudební nástroj, na který David hrál
14) Davidova první žena, Saulova dcera
15) Věc, kterou Saul ve vzteku hodil po Davidovi

Alžběta Slabá

RABI NACHMAN A BIBLE

Jak možná víte, v poslední době často jezdím do Ukrajiny, do města Vinnycja uprostřed země. Vždycky si odtud odnáším hodně dojmů: rozhovory s lidmi, každodenní poplachy, ranní tryzny, kdy se prakticky na minutu doslova zastaví celá Ukrajina, ale i cestovatelské zážitky (letos jsem viděla Karpaty, Lvov a ke své radosti i řeku Dněstr).

Při posledním pobytu v září byl můj návrat odtud komplikovanější než obvykle. Když mi dcera chtěla koupit lístek do Přemyšlu, kde se prochází polskými kontrolami a přesedá se na noční český vlak, ukázalo se, že jízdenky jsou vyprodané skoro na týden dopředu, což se nikdy předtím nestalo. Byl totiž židovský nový rok Roš hašana a židovští poutníci se vraceli z města Umaně. Když se mi konečně podařilo sehnat lístek, setkala jsem se s nimi při odjezdu na nádraží. Na prvním nástupišti stál kordon vojáků se samopalníky, kteří odváželi mobilizované muže na východ, na druhém skupina asi padesáti ortodoxních židů s dlouhými pejzy v černých kabátech a kloboucích, kteří spolu se mnou jeli opačným směrem.

Hledala jsem si k tomu poutnickému fenoménu bližší informace a dozvěděla jsem se, že židů letos přijelo do válečné země, konkrétně do Umaně, pro mě ohromujících 50 tisíc, a to nejen z Izraele, ale i z celého světa, z USA a Kanady. To byl už dost pádný důvod zapátrat, proč tam vlastně jezdí. Dozvěděla jsem se, že cílem jejich pouti je hrob rabiho Nachmana. Začala jsem se o něho a jeho učení víc zajímat, a našla jsem v něm myšlenky, které se obecně v křesťanském duchovním životě vyskytují spíš méně, možná na nás můžou působit trochu nezvykle nebo i bizarně, ale podle mě stojí za pozornost.

Rabi Nachman ben Simcha žil v letech 1772–1810, a to v Braclavi (městečko ve Vinnycké oblasti na řece Jižní Bug), do Umaně se přistěhoval až několik let před smrtí. Jeho pradědeček byl Ba'al Šem Tov, zakladatelská osobnost chasidského náboženského hnutí v rámci judaismu. Nachmanovo učení vycházelo z Tóry – pěti knih Mojžíšových, zároveň čerpal z rabínských výkladů v Talmudu a židovské mystiky. Jeho hlavní poselství lze shrnout jednoduše: člověk se nemá vzdát naděje. I po selhání může začít znovu a znovu hledat cestu k Bohu. Tenhle důraz na nový začátek, modlitbu a radost prostupuje celým jeho učením.

K nejdůležitějším duchovním praktikám, které vyznával, patřila osobní modlitba o samotě. Člověk při ní mluví k Bohu vlastními slovy a ve svém běžném jazyce, podobně jako s blízkým přítelem. Vyjadřuje obavy, přání, vděčnost i lítost nad tím, co udělal. Nachman doporučoval pravidelnost, ideálně hodinu denně, na klidném místě, například v přírodě nebo v soukromém pokoji, což tehdy zřejmě nebylo tak lehce proveditelné jako dnes (ukrajinští chasidští židé většinou žili ve značné chudobě a často i stísněných podmínkách).

Další praktikou bylo recitování žalmů. Vybral soubor deseti žalmů nazývaný v překladu přibližně „všeobecná náprava“, kterému přisuzoval zvláštní význam pro duchovní očištění. Jde o těchto deset žalmů: 16, 32, 41, 42, 59, 77, 90, 105, 137 a 150.

Důležitým rysem jeho učení je také hledání dobra a radost. Učil také, že člověk má hledat alespoň malé dobro v sobě i v druhých, i když kolem sebe vidí mnoho chyb, ba i zloby. Z toho může vyrůst další změna. Jako důležitou součást duchovního života vnímal radost, kterou je třeba vědomě pěstovat i v obtížných chvílích. Doporučoval i něco, co nám se dnes může jevit jako trochu násilné – žertování a trochu bláznivého chování, protože smích a hravost mohou podle něho člověka vyvést ze sklíčenosti. V tradici jeho výroků se však zdůrazňuje, že humor nemá druhé urážet, být hrubý ani člověka vyvyšovat na cizí úkor.

Psal také, že to, co pomáhá člověku probudit radost a přiblížit se Bohu, je pohyb, zejména tanec. Ten má v chasidismu vůbec důležitý duchovní význam: člověk podle něj nemusí čekat, až radost přijde sama; může ji začít pěstovat už zmíněným humorem, zpěvem, nebo právě pohybem. Pohyb zapojuje do modlitby celé tělo, a proto se stal tanec v braclavské tradici součástí společného náboženského života, například po modlitbách. (Maně jsem si vzpomněla na vyprávění mé americké kamarádky o kostelech v černošských čtvrtích v USA, kde se prý při bohoslužbách tančí a v lavicích jsou defaultně připravené kapesníky pro plačící.) Velmi silný je jeho obraz smutku vtaženého do tance – skupina tančících přivede do kruhu člověka, který stojí stranou a je nešťastný. Podobně má člověk podle Nachmana zacházet s vlastním smutkem, vzít jej s sebou do radosti a pokusit se jej proměnit.

Obecně byl tanec v chasidismu už od počátku tohoto myšlenkového proudu v 18. století spolu se zpěvem chápán jako způsob, jak sloužit Bohu a prožívat jeho blízkost. Náboženský tanec má ještě mnohem starší kořeny: Bible popisuje Mirjam tančící po přechodu Rudého moře (Exodus 15,20) a Davida tančícího před Hospodinem při přenášení archy (2. Samuelova 6,14). Chasidismus tedy rozvíjel dávnou tradici, přitom ale ponechával místo i pláči, lítosti a upřímnému trápení před Bohem. Rozlišoval mezi bolestí, která otevírá srdce, a sklíčeností, která člověka uzavírá a ochromuje. Jeho důraz na radost je proto úzce spojen s vědomím lidského utrpení. Jeho učení, a učení chasidismu vůbec, má určité spojnice s některými trendy v moderním myšlení.

V behaviorální psychologii se například říká, že činnost může předcházet zlepšení nálady. Zjednodušeně lze říct, že nemusíme vždy čekat, až se budeme cítit lépe, abychom začali něco dělat; vhodná činnost může ke zlepšení přispět.

Existují také soudobé studie, které uvádějí, že pohyb, například chůze, běh, jóga, posilování nebo tanec, mohou zmírňovat depresivní příznaky. Bylo by samozřejmě přehnané tvrdit, že to spolehlivě účinkuje lépe než psychoterapie nebo léky, ale přece jen tu určitý styčný bod je.

Co se týče smíchu, možná si vzpomenete na psychiatra MUDr. Karla Nešpora, specialistu na léčbu návykových onemocnění, který ve svém materiálu *Bažení a jak ho zvládat stručně, jasně, přehledně* uvádí úsměv a smích mezi prostředky zvládání stresu provázejícího bažení. Ty zahrnují také pohyb, dechová a relaxační cvičení, humor a nadhled. Smích tedy začleňuje do širšího souboru postupů podporujících zvládání závislosti.

Z toho všeho neplyne, že člověk musí být pořád veselý, že má potlačovat truchlení nebo že neschopnost „rozesmát se na povel" znamená jeho osobní selhání. Jde spíš o možnost ovlivňovat prožívání prostřednictvím jednání a těla, i když se vnitřní rozpoložení ještě nezměnilo.

Rabi Nachman ale nebyl nějaký veselý bloud nebo laciný sluníčkář. Jeho učení je v kontrastu s jeho nelehkým životem, nebo možná naopak víc vynikne na jeho pozadí. Zemřela mu první žena a čtyři z jejich osmi dětí a on sám zemřel ve věku 38 let na tuberkulózu. Jeho důraz na radost a naději tak získává silný význam v souvislosti s trápením, které sám prožíval.

To všechno je asi důvod, proč do Umaně každoročně putují desítky tisíc lidí, našich starších bratrů ve víře, jak říkával Luděk Rejchrt. Nachman se zabývá velmi osobními zkušenostmi: zoufalstvím, osamělostí, pocitem selhání a touhou začít znovu. Ta cesta je srozumitelná pro všechny, ať jsou jakéhokoliv vyznání – otevřeně mluvit k Bohu a hledat dobro, od kterého se lze odrazit. Tím má možná co říct i nám křesťanům, a i my si můžeme říct se žalmem 42:

Kéž ve dne přikáže Hospodin milosrdenství svému a v noci své písni být se mnou! Modlím se k Bohu života mého, promlouvám k Bohu, své skále: „Proč na mě zapomínáš, proč musím chodit zármutkem sklíčen v sevření nepřítele?" Smrtelnou ranou mým kostem jsou protivníci, kteří mě tupí, když se mě každý den ptají: „Kde je tvůj Bůh?" Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh.

Lída Holá

JUBILEUM

obecně prospěšné společnosti Jeden svět

Před 32 lety založily vinohradský a jarovský sbor ČCE první nevládní neziskovou organizaci, která v České republice začala s realizací myšlenky fair trade. Fair Trade znamená poctivé, partnerské a spravedlivé obchodování mezi bohatými a chudými zeměmi. Cílem je dát lidem v rozvojových zemích šanci vymanit se

vlastními silami z chudoby a žít důstojný život. Cesta spravedlnosti vede k těm opomíjeným, chudým, postiženým, bezdomovcům. Je proto v logice věci, že myšlenky fair trade jako originální podobu pomoci rozvojovým zemím přijaly cirkve mezi prvními. Tato pomoc se uskutečňuje v Obchůdku Jednoho světa, který najdete v budově našeho vinohradského evangelického sboru v Korunní ulici číslo 60. Ochotně vás tam přijmou dobrovolnice, převážně z řad důchodkyň, a to od pondělí do pátku od 10.30 do 18.00.

Co vám můžeme nabídnout: například širokou škálu potravin – kávy, čajů, kakaa, čokolád a dalších sladkostí. Je zde široký výběr řemeslných výrobků z přírodních materiálů, např. pletené prstové loutky z vesnice od jezera Titicaca, slaměné náramky z deštného pralesa v Amazonii, stříbrné šperky z Nepálu či Jávy, košíky ze sisalu, bambusu, ratanu, rákosu (Bangladéš), figurky z Kolumbie, keramika z Peru, poháry, džbánky, ozdobné dlaždičky či věšáky z Mexika, misky a dózy z mastku vyráběné v Keni, prsteny, náušnice a náhrdelníky z palmového ořechu tagua (Ekvádor a Kolumbie), jemuž se říká přírodní slonovina. Je zde také kožené zboží z Indie (kabelky, pouzdra), hedvábné a bavlněné věci z Indie a Vietnamu (šály, ubrusy), hudební nástroje z Kamerunu, přírodní mýdla z Indie, nejrůznější dřevěné výrobky, a nabídka se stále rozšiřuje. Některé výrobky jsou laciné, některé svými cenami převyšují průměr, ale máte příjemný pocit, že jste někomu pomohli. Odpovídá to půvabnému logu Obchůdku Jednoho světa, které nakreslil malíř Ondřej Rada a které znázorňuje želvu, na jejímž krunýři je zeměkoule. Želva se pohybuje pomalu, ale dojde tam, kam chce. Žije dlouho, má velmi tvrdý krunýř, a přesto musí být chráněna. To je pro tuto společnost symbolem: na tomto světě se dějí i dobré věci, trvá to dlouho, děje se to pomalu, ale děje se to!

Tak tedy přijďte se s těmito výrobky seznámit a koupí podpoříte chvályhodnou činnost. Spolu s Bránou si vezměte i letáčky s kontakty.

Zdeňka Kučerová

P. S.: V neděli 1. listopadu po bohoslužbách budeme mít mimořádnou příležitost zakoupit některý z vystavených výrobků na místě. Platba je možná hotově i platební kartou. Mohly by to být třeba vhodné dárky na blížící se Vánoce?

Těšíme se na váš zájem a rozšiřujte laskavě známost o Obchůdku Jednoho světa i mezi svými přáteli.

Díky!!!

JUBILEUM

+ nezapomenutelná Věra Čáslavská

Vážené sestry a vážení bratři,

probíhá druhá polovina nezapomenutelného roku 2026, zejména pro jubilanty. Tento podzimní měsíc slavíme rovnou několik narozenin, a dokonce kulatin, mezi našimi sestrami a bratry, ze kterých vypichuji Jarku Pecharovou s jejími osmdesátinami. Jsem vděčná za každou sborovou dovolenou, za každý výlet (houby v Brdech byly přímo požehnané, v úžasu jsem sledovala Jarčiny mykologické znalosti), za každou společnou potravinovku či sborovou aktivitu po Jarčině boku. Je mi ctí být svědkem života tak statečné, vytrvalé a odpouštějící ženy během její životní cesty – ani totální endoprotéza ji nezastaví…

Další statečnou ženou (mimo náš sbor ČCE) je pro mě před deseti lety zesnulá VĚRA ČÁSLAVSKÁ, po které jsem již pět let pokřtěná. V zářijové Bráně svědčila o ní při vzpomínkovém večeru v chrámu Matky Boží před Týnem Zdeňka Klinkovská. Zdenička, která olympioničku se sedmi zlatými olympijskými medailemi osobně znala, vzpomínala spolu s rodinou Věry Čáslavské, Mons. biskupem Malým, velvyslankyní Mexika a mnoha bývalými sportovci, komentátory, lékaři a obdivovateli… Za doprovodu velkého smíšeného sboru proběhla v chrámu hudební vzpomínka na tuto výjimečnou ženu – já nikdy nezapomenu! ČEST VĚŘE ČÁSLAVSKÉ!

Dne 20. 9. 2020 jsem stála před kazatelnou s hlavou plnou kvízu bratra Čujana. Byla jsem nevyspalá (po třech nocích s typickým drdolem Věry na hlavě), neprotažená (hodlala jsem si totiž dát nohu za hlavu tak, jak to Věra dělala) a nervózní ze své první kvízové role… Jak to dopadlo? To je zaznamenáno v říjnové Bráně 2020. ☺

Zuzka VĚRA Pavlíková

věra čáslavská
život na olympu
/ pavel kosatík
autorizovaný životopis
/mladá fronta

SLAVNOST SVĚTLA

ekumenická modlitba se zpěvy z Taizé

7. listopadu 2026 19:30

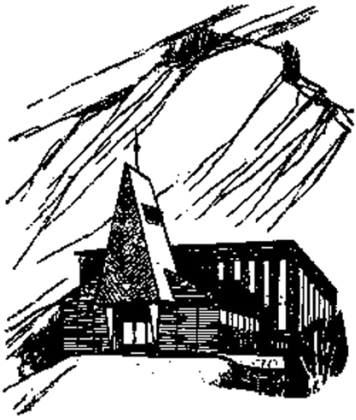
kostel Nejsv. srdce Páně

metro A Jiřího z Poděbrad

KONTAKTNÍ INFORMACE

Úřední hodiny faráře Davida Nečila po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 608 526 513 (farář David Nečil)
604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)
E-mail: *branik@evangnet.cz*

Číslo účtu: 135027438/2010
Variabilní symboly:
0 nebo žádný var. symbol – dar na potřeby sboru,
111 dar na křesťanskou službu, 222 salár,
333 mimořádný dar, 444 Jeronýmova jednota,
555 nepálská studentka, 700 podpora Ukrajiny,
777 mimořádná sbírka,
888 stavební fond kostela,
999 celocírkevní (či seniorátní) sbírka

Pravidelný sborový program
na 2. straně časopisu

web: https://branik.evangnet.cz

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník
XXXII. ročník, číslo 10/říjen 2026
Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.
Sazba: Miloš F. Pechar, *kesolim@seznam.cz*.
Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.
Archiv časopisu: https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana.
Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.
Příspěvky posílejte e-mailem: *branicka-brana@evangnet.cz*.
Autorům děkujeme za články i fotografie.

Do kostela na kole – 19. září – XIX. ročník.
Viz článek na straně 5.